



ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก ก

แนวคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึกด้านผู้นำชุมชน

เรื่อง ทักษะคติของผู้นำชุมชนต่อผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ : กรณีศึกษาบ้านแพะเจริญ ตำบลนาทราย อำเภอสี จังหวัดลำพูน

คำถามในการวิจัย (Research question)

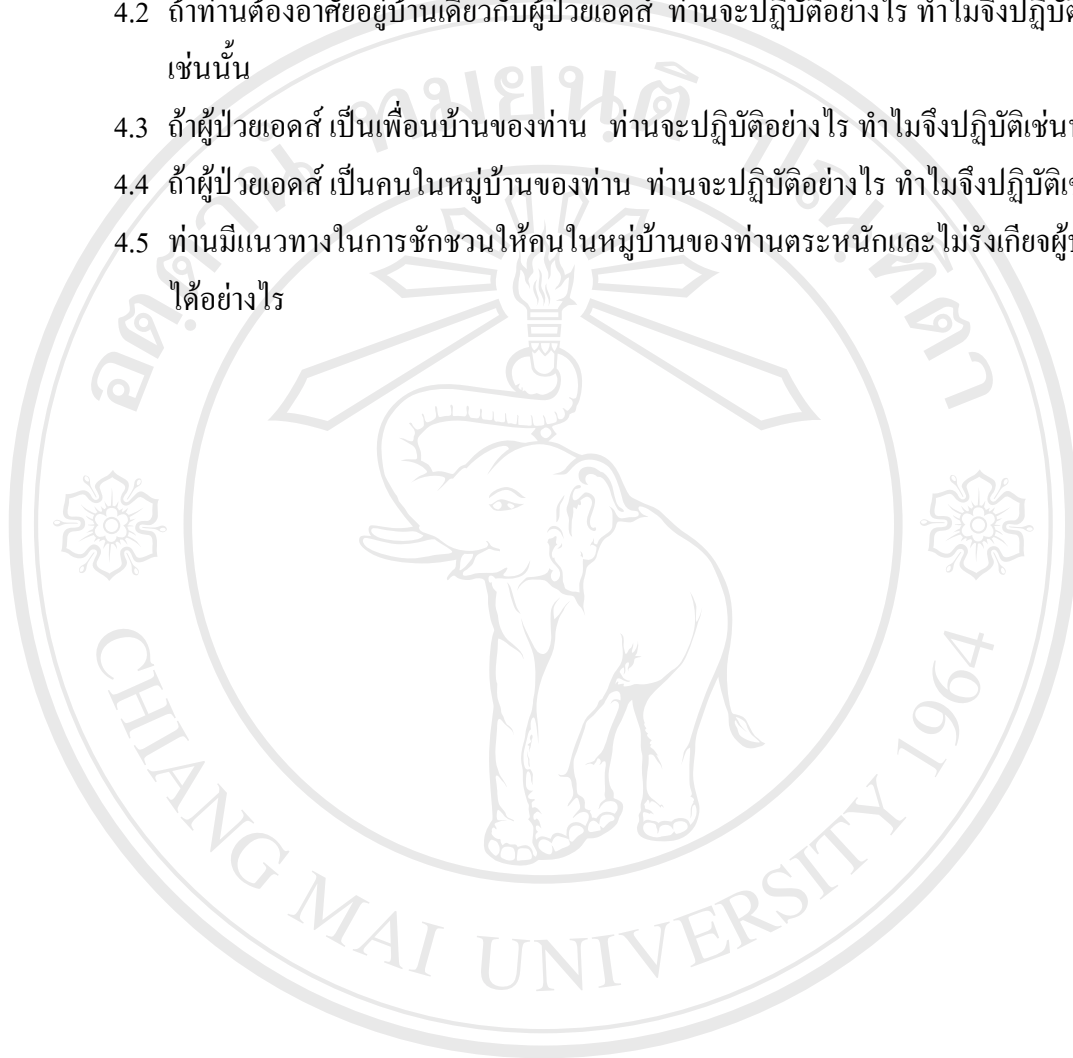
ผู้นำชุมชนในบ้านแพะเจริญ ตำบลนาทราย อำเภอสี จังหวัดลำพูน มีทัศนคติต่อผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ อย่างไร

แนวคำถาม สัมภาษณ์เชิงลึก

1. วัดความรู้ ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์
 - 1.1 โรคเอดส์คืออะไร
 - 1.2 โรคเอดส์ติดต่ออย่างไร
 - 1.3 อาการโรคเอดส์เป็นอย่างไร
 - 1.4 จะป้องกันโรคเอดส์ได้อย่างไร
 - 1.5 โรคเอดส์จะรักษาได้อย่างไร
2. วัดการรู้จัก ได้แก่
 - 2.1 ลักษณะผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ท่านเห็นโดยทั่วไปเป็นอย่างไร
 - 2.2 ภรรยาที่สามีติดเชื้อเอดส์จะต้องได้รับเชื่อแน่อนเสมอไปหรือไม่ ท่านทราบได้อย่างไร ทำไมท่านคิดเช่นนั้น
 - 2.3 หากเป็นโรคเอดส์จะตายภายในกี่ปี ทำไมท่านคิดเช่นนั้น
3. วัดด้านความรู้สึก
 - 3.1 รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไมจึงคิดเช่นนั้น
 - 3.2 รู้สึกอย่างไรถ้าผู้ป่วยเอดส์ เป็นญาติของท่าน ทำไม จึงคิดเช่นนั้น
 - 3.3 รู้สึกอย่างไรถ้าผู้ป่วยเอดส์ เป็นเพื่อนบ้านของท่าน ทำไมจึงคิดเช่นนั้น
 - 3.4 รู้สึกอย่างไรถ้าต้องอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม จึงคิดเช่นนั้น
 - 3.5 รู้สึกอย่างไรถ้าต้องรับประทานอาหารร่วมกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม จึงคิดเช่นนั้น

4. วัตถุประสงค์การปฏิบัติ

- 4.1 ถ้าผู้ป่วยเอดส์ เป็นญาติของท่าน ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น
- 4.2 ถ้าท่านต้องอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ป่วยเอดส์ ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น
- 4.3 ถ้าผู้ป่วยเอดส์ เป็นเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น
- 4.4 ถ้าผู้ป่วยเอดส์ เป็นคนในหมู่บ้านของท่าน ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น
- 4.5 ท่านมีแนวทางในการชักชวนให้คนในหมู่บ้านของท่านตระหนักและไม่รังเกียจผู้ป่วยเอดส์ได้อย่างไร



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

แนวคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้สัมภาษณ์ผู้ป่วยเอดส์และครอบครัว

เรื่อง ทักษะการรู้เท่าทันของผู้นำชุมชนต่อผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ : กรณีศึกษาบ้านแพะเจริญ ตำบลนาทราย อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน

คำถามในการวิจัย (Research question)

ผู้นำชุมชนในบ้านแพะเจริญ ตำบลนาทราย อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน มีทัศนคติต่อผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์อย่างไร

แนวคำถาม สัมภาษณ์เชิงลึก

1. วัตถุประสงค์เกี่ยวกับโรคเอดส์
 - 1.1 โรคเอดส์คืออะไร
 - 1.2 โรคเอดส์ติดต่ออย่างไร
 - 1.3 อาการโรคเอดส์เป็นอย่างไร
 - 1.4 จะป้องกันโรคเอดส์ได้อย่างไร
 - 1.5 โรคเอดส์จะรักษาได้อย่างไร
2. วัตถุประสงค์ ได้แก่
 - 2.1 ท่านคิดว่าผู้นำชุมชนมีความคิดอย่างไรต่อผู้ป่วยเอดส์
 - 2.2 ท่านคิดว่าผู้นำชุมชนคิดว่าภรรยาที่สามีติดเชื้อเอดส์จะต้องได้รับเชื้อเอดส์แน่นอนหรือไม่ ท่านทราบได้อย่างไร ทำไมท่านคิดเช่นนั้น
 - 2.3 ท่านคิดว่าผู้นำชุมชนคิดว่าสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยเอดส์จะต้องได้ติดเชื้อเอดส์จากผู้ป่วยเอดส์หรือไม่ ท่านทราบได้อย่างไร ทำไมท่านคิดเช่นนั้น

3. วัดด้านความรู้สึก

- 3.1 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น
- 3.2 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรถ้าผู้ป่วยเอดส์เป็นญาติของคุณนำชุมชน ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น
- 3.3 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรถ้าผู้ป่วยเอดส์เป็นเพื่อนบ้านของคุณนำชุมชน ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น
- 3.4 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรถ้าต้องอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น
- 3.5 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรถ้าต้องรับประทานอาหารร่วมกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น
- 3.6 ท่านรู้สึกว่าคุณนำชุมชนรู้สึกอย่างไรถ้าคนในหมู่บ้านติดเชื้อเอชไอวีหรือป่วยเป็นเอดส์ ทำไม่รู้สึกเช่นนั้น

4. วัดด้านการปฏิบัติ

- 4.1 ปัจจุบันผู้นำชุมชนปฏิบัติต่อท่านและครอบครัว อย่างไร
- 4.2 ปัจจุบันผู้นำชุมชนได้ให้การช่วยเหลือต่อท่านและครอบครัว อย่างไร
- 4.3 ท่านต้องการให้ผู้นำปฏิบัติต่อท่านและครอบครัวอย่างไร ทำไมจึงต้องการเช่นนั้น

ภาคผนวก ข

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลหลักด้านผู้นำชุมชน

ผู้ให้สัมภาษณ์ A1 อายุ 54 ปี อาชีพ เกษตรกร วันที่ 12 มิถุนายน 2549 เวลา (09.00น.)

รู้สึกยังไงกับโรคเอดส์

- รู้สึกเฉยๆ หลีกเลียงได้นี้ ไม่ไปหามัน มันก็ไม่มาหาเรา

คิดว่าโรคเอดส์คืออะไร

- เป็นโรคที่ร้ายแรง ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เข็มฉีดยา อาการใช้เวลานานกว่าจะตาย อ่อนเพลีย ท้องเสีย แล้วอาการดีขึ้น แล้วกลับเป็นอีก บางคนมีตุ่ม บางคนไม่มี เป็นเกร็ด ตะปุ่มตะป่ำ หน้าดำ

แล้วป้องกันยังไง

- ไม่สำส่อนหลับนอนนอกบ้าน ไม่ฉีดยากับหมอเถื่อน

รักษาได้หรือเปล่า

- รักษาไม่ได้

ลักษณะผู้ป่วยเอดส์ ที่เห็นทั่วไปเป็นอย่างไร

- ดำ เป็นจุดเป็นตุ่ม ผอม

คิดว่าภรรยาผู้ป่วยเอดส์จะติดเอดส์มั๊ย

- พี่มันเป็นเอดส์ เมียมันเป็นแน่นอน ถ้าไม่แยกหลับนอนด้วยกัน

ถ้าป่วยเป็นเอดส์จะตายในกี่ปี ทำไมคิดเช่นนั้น

- ที่เห็น มากกว่า 10 ปีนะ แต่ทำไมผู้หญิงตายช้า ผู้ชายตายเร็ว

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์

- ไม่รู้สึกอะไร ใครใช้ให้ไปหามา เขาประกาศทั้งบ้านทั้งเมือง เมื่อไม่รู้ก็ไม่ว่าอะไรแต่ไม่รู้แล้ว ถ้าเป็นญาติก็สงสารนะ แต่ไม่รู้จะหาหาที่ไหนมารักษา... ถ้าเป็นคนในครอบครัว คิดอยู่...ว่าจะหาหาที่ไหนมารักษา แต่ถ้าเป็นเพื่อนบ้าน ถ้ามีเวลาจะไปเยี่ยม ถ้ามาขอความช่วยเหลือก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่เขาไม่ได้มา ก็เลยไม่ได้ช่วยอะไร เพราะข้างบ้านเขาก็มีรถยนต์

ถ้าผู้ป่วยเอดส์เป็นภรรยาเรารู้สึกและจะปฏิบัติ อย่างไร

- ต้องวินิจฉัยก่อนว่าติดจากไหน ถ้าติดจากเราก็จะดูแลจนกว่าจะตาย แต่จะแยกด้วยแยกซ้อน แยกห้องนอน ก็กลัวจะใจอ่อนจะผลอตัว

ถ้าต้องกินข้าวกับผู้ป่วยเอดส์จะรู้สึกอย่างไร

- กินข้าวก็มีนิคหนึ่ง กลัวได้ใช้ช้อนเดียวกัน ถ้าไม่กินก็กลัวเขาจะรังเกียจ

ถ้าผู้ป่วยเอดส์เป็นเพื่อนบ้าน หรือคนในหมู่บ้าน รู้สึกและจะปฏิบัติอย่างไร

- ก็สงสารนะ แต่ก็รู้สึกแตกต่างกันนะ ก็สงสาร แต่ไม่เหมือนญาติ จะให้ช่วยก็ช่วย

คิดว่าตอนที่หมู่บ้านมีปัญหาระหว่างผู้ป่วยเอดส์กับครอบครัว กับชาวบ้านอย่างไร

- ตอนนี้อย่ามีใครจ้างเขาไปไหนเพราะ ถ้าจ้างไปคนที่ร่วมทำงานด้วย ทำทำรังเกียจ เค้าอึดอัดกันคนจ้างก็เลยตัดปัญหาไม่เอา ...คนคนเดียวไปเป็นปัญหาคนอื่น ทำให้คนอื่นอึดอัดเวลากินข้าว กินน้ำ บางทีถ้าเราจ้างไป คนอื่นก็ว่าจ้างมาทำไม ลูกไม่ได้ไปโรงเรียน

มีแนวทางในการชักชวนให้คนในหมู่บ้านไม่รังเกียจผู้ป่วยเอดส์อย่างไร

- ก็ไม่ได้ทำอะไรตอนนี้เสียงจากข้างนอกของพ่อแม่เด็กคนอื่นว่า เด็กอาจจะเป็นตุ่ม เป็นแผล หรือมืออาจจะเปื้อนแล้วกำกัน (สัมผัสกัน) กลัวน้ำเหลืองมันจะติดกัน
- ตอนนี้ ลูกมันก็ยังไม่ได้โรงเรียน อยู่บ้าน ตาเลี้ยง พี่เลี้ยงศูนย์ให้ไป แต่ พ่อ แม่ ผู้ปกครองไม่ให้ไป ถ้าไปจะย้ายลูกหนี กลัวลูกคิด ก็ยังขัดแย้งกันอยู่

จะแก้ไขปัญหาได้อย่างไร

- ก็ คงต้องรอถึงเกณฑ์ เข้าโรงเรียนประถม ก็คงจะได้เข้า เพราะตอนนั้น โตะแล้ว ก็ป้องกันตัวเองแล้ว

คิดว่าตอนที่หมู่บ้านมีปัญหาระหว่างผู้ป่วยเอดส์กับครอบครัว กับชาวบ้านอย่างไร

- ตอนนี้ไม่ค่อยมีใครจ้างเขาไปไหนเพราะ ถ้าจ้างไปคนที่ร่วมทำงานด้วย ทำท่ารังเกียจ เค้าอึดอัดกันคนจ้างก็เลยตัดปัญหาไม่เอา ...คนคนเดียวไปเป็นปัญหากคนอื่น ทำให้คนอื่นอึดอัดเวลากินข้าว กินน้ำ บางทีถ้าเราจ้างไป คนอื่นกลัวว่าจ้างมาทำไม



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ผู้ให้สัมภาษณ์ A2 อายุ 39 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 25 พฤษภาคม 2549 เวลา (10.00น.)

คิดว่าโรคเอดส์คืออะไร

- โรคเอดส์คืออะไรไม่รู้ แต่ผมไม่กลัว เขาว่าติดต่อได้ยาก ไม่เหมือนโรคมาลาเรียเพราะว่าโรคมาลาเรียเป็นแบบไม่รู้ตัว แต่โรคเอดส์เวลาเราไปสำส่อนเราถึงจะเป็นเราจะรู้ตัวก่อน ตัวผมไม่เป็นอยู่แล้วผมรู้ตัวว่าไม่ได้สำส่อน
- ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทางเข็มฉีดยา ป้องกันได้ ใช้ถุงยางอนามัย รักษาให้หายขาดไม่มี มีแต่บรรเทา ผู้ชายจะตายภายใน 4-5 ปี ผู้หญิงจะนาน หน่อยเกือบ 10 ปี อาการมีทั้งเป็นตุ่ม น้ำเหลือง และแห้ง ผอม ปวดขา ท้องเสียเป็นเดือน ไม่มีแรง ผิดคำ

คิดว่าผู้ป่วยเอดส์มีลักษณะอย่างไร

- ผิวมันบ่งบอก คำกล้า ผอม หนักหุ้มกระดูก ไม่มีแรง ถ้าสามีเป็นเอดส์ ภรรยาเป็นแน่นอน เพราะตัวมันเป็นมานานไม่ได้บอกเมีย หรืออาจไม่คิด ที่เห็นมาจะตายภายใน 4-5 ปี ผู้หญิงจะนานประมาณ 10 ปี

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์

- เฉยๆ โรคนี้เสียใจน้อย ถ้าเป็นมาเร็ง เสียใจ เอ็นดู ถ้าเป็นญาติก็ ใจเหี่ยวใจได้ หายมารักษา แต่ถ้าเป็นคนอื่นเพื่อนบ้าน ถ้ามาช่วย คนทั่วไปหรือญาติ ก็ รู้สึกเฉยๆ เขารู้แล้วเขาไปปรับเอาเอง ผมคิดว่าผมเสียใจน้อย ห้ามไม่ฟังรู้เขาแนะนำมาตั้งนานแล้ว และถ้าป่วยแล้วยังไม่เจียมตัว ไปเที่ยวอีกตะพึดตะพือก็ทนดูไม่ได้ ต้องว่ากันหน่อยละ

เวลาทำงานเกี่ยวกับพัฒนาหมู่บ้าน แล้วเจอผู้ป่วยเอดส์ทำอย่างไร

- ก็ทักทาย เอ็นดูเหมือนกัน ทำงานร่วมกันได้ แต่เวลากินข้าวแยกวง อี๊ดอัด ผมเห็นแล้วน่ากลัว

คิดว่าเด็กที่เรียนศูนย์เด็กเดียวกันจะติดเอดส์มั๊ย

- เด็กที่ศูนย์เด็กเวลาเล่นด้วยกัน เด็กไม่รู้เรื่องการป้องกันตนเอง เกิดมีแผล หรือต่างคนต่างมี เลือดบวกกัน ผสมผสานกัน ก็อาจจะติด หรืออาจจะไม่ติดก็ได้ แต่ผมคิดว่าติด เลือดใหม่ๆ บวกกัน ถ้าเลือดแห้งแล้วอาจจะไม่ติด เขากลับเด็กไปดูแลลูกอมอันเดียวกันเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา กิดดูน้ำลายต้องติดกัน

ถ้าต้องอาศัยอยู่กับผู้ป่วยเอดส์ จะปฏิบัติอย่างไร

- ถ้าเป็นญาติก็ปฏิบัติเหมือนเดิม แต่กินไม่เหมือนเดิมนะ แยกถ้วยแยกช้อน แอบๆ ป้องกันตนเอง

ถ้าไม่ใช่ญาติแล้วต้องอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน

- เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ผมไม่ไปอยู่แน่นอน

มีแนวทางป้องกัน แก้ไขปัญหาอย่างไร

- ใจคนมันไม่เหมือนกัน บางคนรังเกียจ มันเป็นโรคสังคมรังเกียจ ยาก ศพคนตายเป็นเอดส์ งานศพ กับข้าวคนตายไม่ได้ทำ แต่ก็ไม่มีคนกิน แก่ยาก ในใจ มันมีความรังเกียจ แต่ผมได้รู้อ่านมา คิดต่อยาก ก็เปลี่ยนความคิด ต้องให้หมอมานวดให้ฟัง เขาถึงจะฟัง ผู้นำไปพูด ไม่เชื่อหรอก ไม่ได้เรียนมา ทางหมอมานจะดีกว่า แต่ตอนเขาไม่สบาย ผมก็เคยเอาพาไปส่งโรงพยาบาลนะ เคยอุ้มเคยหอบไป ป้องกันไม่ยาก คงไม่มีแล้ว คนมีความรู้มากขึ้น เมื่อก่อน ช้องโศกเถิดมาก

ผู้ให้สัมภาษณ์ A3 อายุ 34 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 28 พฤษภาคม 2549 เวลา (09.00น.)

คิดว่าโรคเอดส์เป็นอย่างไร

- เป็นโรคติดต่อชนิดหนึ่ง น่ากลัว ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ บาดแผล ไม่มียารักษา ได้ยินตามสื่อวิทยุทีวี หนังสือ ว่า มียาต้าน ชะลอไว้ ป้องกันโดย ไม่สำส่อนทางเพศ แต่ผมไม่อยู่แล้ว ถ้าไปก็ใช้ถุงยางอนามัย

อาการเป็นอย่างไร

- เห็นมาจากประสบการณ์ ท้องเสีย ปวดหัว อาเจียน อ่อนแอ ถ้าไปพบหมอตลอดแข็งแรงก็อยู่นานหน่อย ถ้าไม่ดีขึ้น ก็ใกล้ตายเร็ว

คิดว่าภรรยาผู้ติดเชื้อเอดส์จะต้องได้รับเชื้อแน่นอน หรือไม่อย่างไร ทำไม่คิดเช่นนั้น

- เป็นแน่นอน ถ้าไม่ใช้ถุงยางอนามัย
- คิด ทำไม่ไม่คิด แปลกใจ เพราะอะไรถึงรอดมาได้ เหลือเชื่อ ธรรมดาเขาว่าครั้งเดียวก็ติด บางครั้งผมคิดว่า หมออาจจะไม่ยากบอกให้ชาวบ้านรู้ จะได้ไม่รังเกียจ เพราะอยากให้เข้าใจคนไข้ แล้วอาจจะให้ยามากินแล้วบอกว่าไม่ติดนะ
- ผมว่า โอกาสที่ลูกจะติดมันมีนะครับ ถ้าเกิดว่าแม่ทำกับข้าวแล้วมีคบาดมือ แล้วไปป้อนข้าวให้ลูก...เพราะลูกยังเต็ก

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไม่คิดเช่นนั้น

- สงสาร แต่สิ่งนี้นำมาใส่ตนเองเป็นความผิดพลาดของตนเอง ถ้าเป็นญาติก็สงสารมันเป็นไปแล้ว แต่ก็คำหั้น ถ้าเป็นเพื่อนบ้าน ก็เหมือนกันช่วยได้เท่าที่มีกำลัง แต่ญาติการไปมาหาสู่มากกว่า ถ้าพวกเขาปกตินะ แต่ถ้าเอดส์เต็มขั้น ก็รังเกียจ
- ถ้าอาการไม่มากก็ไม่คิดอะไร ถ้ามีน้ำเหลือง ก็... ก็รังเกียจ
- ผมไม่รู้ ผมเห็นพยาบาล ผู้ป่วยเอดส์ จะใส่ถุงมือ ใส่ผ้าปิดปาก ผมก็กลัว ขนาดหมอยังกลัวเลย

ถ้าผู้ป่วยเป็นญาติของท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไม่จึงปฏิบัติเช่นนั้น

- ถ้าเป็นภรรยาและลูก เต็มที่ เหมือนเดิม กินอยู่ปกติ แต่ถ้าถึงขั้นเป็นตุ่ม แยกนะ ถ้าเป็นเพื่อนบ้าน ก็ต้องคว่ำมีเวลาก่อน ผมก็ต้องทำมาหากินเหมือนกัน จะให้ผมตั้งใจไปเยี่ยมเลย คงไม่

ถ้าต้องอาศัยอยู่กับผู้ป่วยเอดส์ท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น

- คงอี๊ดอี๊ดถ้าจะให้อยู่บ้านหลังเดียวกันกับผู้ป่วย ผมต้องดูก่อนว่าบ้าน โลง สะอาดมั๊ย อี๊ดอี๊ดหรือเปล่า ถ้าอย่างโรงพยาบาล เจ้าจัดการเรื่องอาหาร ขุง ปลอดภัยดี ก็ไม่คิดอะไร แต่ถ้าผู้ป่วยเป็นคนในหมู่บ้าน ถ้าอาศัยอยู่ใกล้ๆ ก็กลัวเรื่องขุง ก็อยู่ไกลกันก็ไม่คิดอะไร

ถ้าผู้ป่วยเป็นเพื่อนบ้านของท่านจะปฏิบัติอย่างไร ทำไมจึงปฏิบัติเช่นนั้น

- ตอนนั้นผู้ป่วยเอดส์อยู่ใกล้บ้านผม มันยังไม่ย้าย ผมกลัวมากเลย ผมต้องก่อไฟ เพื่อไล่ขุงทั้งวันทุกวัน จุกยกันขุงบ้าง ต้องคอยกางผ้าบริเวณบ้านให้โล่งเตียนตลอดเวลา ไม่ใช่บ้านผมบ้านเดียว นะ แลว นั้นหมดเลย กลัวกันทุกคน มีวันหนึ่งขุงกัดผม ผมกลัวมากเลยผมไปหาหมอที่อนามัย หมอว่าไม่ติดต่อ ผมก็เบาใจระดับหนึ่ง ผมคิดว่าลักษณะขุงเหมือนเข็มแทงเข้าไป ผมกลัว... แต่ผมตรวจเลือดแล้วนะ หมอบอกว่าผ่าน ผมจึงโล่งใจ ...

งานบุญ งานบวช งานวัด จะร่วมกิจกรรมด้วยมั๊ย

- ผมพบปะได้ นั่งด้วยกันได้ กินข้าวร่วมกับผู้ป่วยต้องมีช้อนกลางนะ และดูแลความปลอดภัย แต่เข้าห้องครัวทำอะไรไม่ได้นะ งานพัฒนาหมู่บ้าน ผมไม่รู้ว่าขุงเป็นพาหะได้หรือไม่ คิดอยู่ หมอว่าไม่ติด ผมรู้ แต่ยังกลัว

ผู้ป่วย ทำกับข้าว กินได้มั๊ย

- (ผู้ให้ข้อมูล นั่งไปสักพัก รู้สึกลึกลับ อี๊ดอี๊ดที่จะตอบ) กินบางอย่าง ถ้าเป็นลาบไม่เอาเลย แต่เลือกกินของที่ทำสุกแล้ว แล้วต้องให้คนอื่นมาเสิร์ฟ ก็กินเพื่อนำใจเขา แต่ผมคิดว่ามันปลอดภัยแล้วนะ ผมเคยกินของที่เมียผู้ป่วยปรุงด้วยนะ แต่ผมคิดว่ามันปลอดภัยแล้วผ่านการทำให้สุกแล้ว กินอะไร ผมกินผัดหมี่ แต่ผมไปตรวจเลือดแล้วนะ ผ่าน

ทำไมคิดว่าเลือดไม่ผ่าน

- ตอนตรวจก็คิดอยู่ว่าไม่ผ่าน ผมกลัวไม่ผ่าน เพราะผู้ป่วยอยู่ใกล้บ้านผม...

ตอนนี้ยังกลัวเรื่องขุงมั๊ย

- ตอนนี้ก็กลัวตลอด

ดูแลผู้ป่วยได้มัย

- ถ้านั่งอยู่ทั้งวันคงไม่ได้ครับ ผมต้องทำงาน

ถ้าเป็นญาติทำได้มัย

- คุณอาการของคนป่วย ถ้าเป็นตุ่ม น้ำเหลือง ผมก็สัมผัสไม่ได้ แต่ก็ไปมาหาสู่ ได้ แต่ให้ดูแลปฏิบัติ ก็.....ถ้าให้พูดคุยได้ กินอะไรเหมือนเดิม แต่ถ้าเขาเป็นปรุง คงไม่

อาหารคิดว่าติดมัย

- ผมไม่รู้ว่าติดมัยแต่ผมกลัว

คิดว่าสัมผัสจะติดมัย

- เราต้องรู้ตัวเองว่าเป็นแผลมัย ผมไม่รู้ว่าติดมัย จะให้โอบกอด นั้นไม่ได้ ถ้าเป็นน้ำเหลืองนี้ไม่เลย

คิดว่ามีความรู้เรื่องโรคเอดส์มัย

- ผมว่าผมไม่

รังเกียจ กับ กลัวติดต่อ แบบไหนมากกว่ากัน

- กลัวติดต่อมาก

มีความรู้สึกรังเกียจผู้ป่วยเอดส์มัย

- ขึ้นสุดท้ายมีครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ A4 อายุ 53 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 25 มิถุนายน 2549 เวลา (10.00น.)

โรคเอดส์คืออะไร

- โรคเอดส์ คือโรคที่สังคมรังเกียจ รักษาไม่หาย น่ากลัว ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ป้องกันได้โดย ไม่สำส่อนทางเพศ

อาการของโรคเอดส์เป็นอย่างไร

- ผอมมาก ท้องร่วง ดำลง ผมหร่วง ไม่มีแรง ผมหื่นแล้วน่ากลัว ทุกข์ทรมานมาก

ลักษณะผู้ป่วยเอดส์ที่เคยเห็นเป็นอย่างไร

- อย่างที่ผมน่าเห็นแหละ น่าเอ็นดู น่ากลัว ที่เห็นมาตายทุกคน ลำบากกันไปหมด

ภรรยาตั้งตืดเอดส์จากสามีมีัย ทำไมคิดอย่างนั้น

- ผมว่าตืดนะ ก็เป็นผัวเมียกัน ไม่ตืดสิแปลก ก็กินนอนอยู่ด้วยกันทุกวัน
- ตืดแน่นอนก็ผัวมันเป็น จะไม่เป็นไฉ่ยังงัย ใครจะเชื่อกระดาษหนังสืออะไรก็ไม่มี

ถ้าป่วยเป็นเอดส์จะตายภายในกี่ปี ทำไม

- ก็ไม่นานแล้วแต่อาการ แล้วแต่คน ถ้าแข็งแรงไม่ทำลายร่างกายก็อยู่นานหน่อย ผู้ชายตายเร็วกว่าผู้หญิง ถ้ามีตุ่มหนองจะตายเร็ว

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไมคิดเช่นนั้น

- ก็เฉยๆ บางคนก็น่าสงสาร ก็สงสารลูกเมีย แต่บางคนเขาก็รังเกียจ

ถ้าเป็นญาติจะรู้สึกอย่างไร ทำไมคิดเช่นนั้น

- ก็สงสารเหมือนกัน แต่ไม่รู้จะทำอย่างไรเป็นญาติพี่น้องกัน ถ้าเป็นคนอื่นเขาก็มีพี่น้องเขา เราไม่เกี่ยวข้องอยู่แล้วถ้าต้องอยู่บ้านเดียวกันถ้าเป็นลูกเมียก็ไม่มีไร คงต้องดูแล ถ้าเป็นคนอื่นไม่ไปอยู่ด้วยอยู่แล้ว

รู้สึกอย่างไรถ้าต้องกินข้าวร่วมกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไมคิดอย่างนั้น

- ไม่รู้เหมือนกัน ผมไม่เคยกินด้วยกับใคร อยู่แล้ว

ถ้าถูกป่วยเป็นเอดส์จะดูแลอย่างไร ทำไมทำอย่างนั้น

- ก็คงต้องดูแล ไม่รู้เหมือนกัน มันไม่เป็นหรรอกหมอ ลูกผมโตๆ กันแล้ว แต่ถ้าเป็นก็ต้องดูกันไป
- ถ้าเป็นเมียก็ต้องดูแล มันจำเป็น แต่ถ้ามันไปติดมาจากที่อื่นไม่นะ ถ้าเป็นคนอื่นก็ตัวใครตัวมัน อยู่แล้ว ญาติเขาก็มี เขาก็ต้องดูกันไป

ถ้าคนในหมู่บ้านป่วยเป็นเอดส์ ท่านจะอย่างไร ทำไม

- ไม่ทำอย่างไร ถ้าขอให้ช่วยก็ช่วย แต่เขาจะขอใกล้ๆ เขามากกว่า ผมอยู่ไกล
- คนอื่น รู้ข่าวเหมือนกัน ว่าเขาไม่พอใจ ไม่ชอบ แต่พวกนั้น มันย่ออยู่แล้ว
- คนหนุ่มๆ พอจะเชื่อที่เราพูดอยู่ไม่มีปัญหา คนแก่ๆ พูดยาก ขนาดอธิบายให้ฟังยังไม่ฟังเลย
- พื้นฐานเขาไม่ได้ออกสังคมภายนอก พื้นฐานความคิดของเขาอย่างนั้น
- ไปงานปอย ต้องคอยดูว่ามัน...กินน้ำแก้วไหนจะได้ไม่กินต่อจากมันกลัวติดเอดส์...ไม่กล้ากินอะไรเลย ...มีคนมาบอกผมว่า มึงไม่ต้องให้มันมาอยู่กับของเท่าไรหรือ

มีแนวทางชักชวนให้คนในหมู่บ้านไม่รังเกียจผู้ป่วยเอดส์อย่างไร

- ยังไม่เคยทำ อย่างนี้ต้องให้หมอมาพูด มันจะไม่มีใครเชื่อเรา บ้านเรามันพูดยาก ถ้าปากนะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ A5 อายุ 41 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 22 มิถุนายน 2549 เวลา (09.00น.)

คิดว่าโรคเอดส์คืออะไร

- โรคที่รักษาไม่หาย รุนแรง ผมเคยไปฟังที่เครือข่าย...มาพูดให้ฟังว่ามี 3 ทาง ทางร่วมเพศ ทางเลือด แล้วก็... (หยุดคิดไม่ได้ให้ข้อมูลต่อ) มีอาการ ทำงานไม่ได้ อ่อนแอ ป่วยง่าย รักษาไม่ได้ ป้องกันได้ ไม่เที่ยวสถานบันเทิงแค่นี้ก็ไม่คิดแล้ว มั่วสุมยาเสพติด

ผู้ป่วยเอดส์มีลักษณะอย่างไร

- ใหม่ๆ ก็เหมือนคนปกติ หนักๆ ตุ่ม ผอม ผิวหนังเปลี่ยนไป
- ผมเคยเห็น เพื่อนผมตายหลายคน มันคิดมาจากเมืองนอก มันผอม ใจ บ่อย ท้องร่วง ไม่มีแรง ช่วยเหลือตัวไม่ได้ แม่มันต้องเอาใจ เอาเยียวให้ ...

คิดว่าภรรยาผู้ป่วยเอดส์จะติดเอดส์มั๊ย

- ผมว่าติดแน่นอน เพราะมีเพศสัมพันธ์กัน และอยู่ด้วยกัน
- ผู้ป่วยเอดส์จะตายภายใน 5 ปี ถ้ารักษาตัวไม่ดี ก็ไม่นาน

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์

- อึดอัดแต่ ก็ไม่ได้แสดงออกว่ารังเกียจ แต่ถ้าเขาไม่เป็นหนักก็ไม่รังเกียจนะ สงสาร เห็นใจ มนุษย์ร่วมโลกด้วยกัน
- ไม่รังเกียจนะ แต่ผมอึดอัด ที่พบเจอ แต่เวลาเจอผมไม่ได้แสดงออกนะ ถ้าเขาป่วยแล้วยังมีอาการ เหมือนคนทั่วไปก็เฉยๆ แต่ถ้าเป็นหนักแล้ว ผอม น่ารังเกียจเหมือนกัน พอตีผมมีเพื่อนป่วย จะมานั่งด้วยเราก็รู้สึกอึดอัด เพราะได้กลิ่นเหมือนเหม็นเน่าจากข้างใน ผมไม่ได้รังเกียจถึงขนาดไม่พูดจา นะ มันแค่อึดอัดไม่ได้กลัวติด...ถึงแม้จะเป็นญาติผมก็ไม่สนิทใจนะ ตอนนี่พี่เมียผมพี่เขาตายด้วยโรคเอดส์นะ เมื่อก่อนลูกผมยังเล็กเขาอุ้มลูกผมไป ผมเคยมีความคิดว่ากลัวเขาจะป้อนข้าวแล้วก็เขี่ยข้าวให้ ลูกผมเขายังเล็กจะติดเชื้อได้ง่าย ผมเคยบอกให้เมียผมว่า อย่าให้เขาเลี้ยงลูกผม แต่ก็กลัวเขา รู้เหมือนกัน กลัวเขาจะน้อยใจ กลัวเขาจะทรุดเร็ว...ตอนนี้เขาผอมลงนะ เขาเป็นโรคหอบหืด ผมก็ดูแลเค้านะ พาไปตรวจเลือดเพื่อดูว่าถ้าบวกจะได้ค่าดูแลจาก อบต. แต่ไม่พบเชื้อ ...ผมว่าเค้าเป็นนะ ก็พี่เขาเป็นแต่แปลกทำไมไม่เจอ

ถ้าต้องอาศัยอยู่บ้านเดียวกันกับผู้ป่วยเอดส์ รู้สึก และปฏิบัติอย่างไร

- แต่ ถ้าเป็นเมียเรา ก็ต้องทำ ลูกเมียต้องดูแล
- กินข้าวด้วยกันอยู่นะ ไม่อึดอัด ไม่แยกวง แต่ไม่ทุกมือ
- แรกๆ เมื่อศพเมียเป็นเอดส์ตายใหม่ๆผมเคยกลัว เวลาอาบน้ำ กลัวเขาย้ำ กลัวเลือดจะติด ผมไม่กล้ากิน
- ไปโรงพยาบาล ผมไปส่งตลอด เขาเป็นหอบหืด เขาไม่มีใคร

ถ้าผู้ป่วยเอดส์เป็นเพื่อนบ้าน คนในหมู่บ้าน จะรู้สึก และปฏิบัติอย่างไร

- เป็นเพื่อนบ้านเราไม่ต้องดูแลทำอะไร เป็นญาติต้องดูแล จำเป็นต้องดูแล เป็นพี่น้อง ถ้ามันมีลูก ก็จะให้ลูกมันทำ ถ้าไม่มี เราก็คงต้องทำ
- ...ผมถ้าไม่อบรมมา ก็ไม่รู้อะไรเหมือนกัน คงไม่รู้ว่าเป็นยังไง ...ส่วนใหญ่จะมีแต่ผู้นำนี้แหละที่ได้ฟังอะไรมาบ้างทำให้ไม่กลัวเหมือนเมื่อก่อน...
- เขาก็ยังเป็นสมาชิก กลุ่มต่างๆ และร่วมงาน หมู่บ้านเหมือนเดิม
- แต่ลึกๆ ในใจ บางคนคิดว่ายังมี แสดงออกกลับตานั้นแหละที่แสดงท่ารังเกียจ

ถ้าต้องอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกันกับผู้ป่วยเอดส์ รู้สึก และปฏิบัติอย่างไร

- เมื่อก่อนบ้านปอย มีคนถามว่า (ภรรยา) ผู้ป่วยเอดส์ห้าหรือเปล่า มีคนกลัวไม่กล้ากิน หลีกเลี้ยงยาก เรื่องรังเกียจเนี่ย ทำใจได้ยาก
- ผู้ปกครองเด็ก มันไม่ยอมให้ น้อง...ไปศูนย์เด็ก มันกลัวเด็กจะไปขบ ไปกัด หยิกกัน ชนกัน หรือหกล้มเลือดตกยางออก กลัวเลือดมันติดกัน...
- ...เด็กมันไม่รู้อะไร เวลาอยู่ศูนย์เด็กกลัวมันกินน้ำจี้ซากกัน...
- เป็นห่วงลูก เด็กเป็นเอดส์ ป่วยบ่อย ผมกลัวลูกผมติดหวัด เพราะลูกเขาเป็นหวัดบ่อย สามวันดีสี่วันไข้
- เขาว่าไปเอวันกัน(ลงแขก) เวลากินข้าวเขาแบ่งให้...กินคนละวงเลย

ถ้าต้องกินข้าวกับผู้ป่วยเอดส์รู้สึกอย่างไร

- ถ้าอาการไม่หนักก็ไม่รู้สึกอย่างไร ถ้าหนัก น้ำเหลืองขี้ขุย น้ำลายไหล ก็ไม่ไหวหรอกครับ ถ้าต้องกินแกงถ้วยเดียวกัน ผมไม่กินแน่นอน
- เรื่องทำกับข้าว ในงานบุญต่างๆ มีชาวบ้านบางคนมาพูดว่า มึงไม่ต้องให้มันมาอยู่ของเท่าไร เดี๋ยวเขาจะไม่กินกัน เพราะต้องทำกับข้าวไปเลี้ยงคนหลาย

แนวทางการแก้ไขปัญหาเอตส์ในหมู่บ้าน

- ให้ความรู้กับชุมชน จัดอบรม ส่วนมากจะไม่ได้รับ อยากให้ลงพื้นที่มากๆ จี้ให้คนที่ไม่รู้จริงๆ มา ส่วนที่มาเป็นผู้นำ ที่มีปัญหาจริงๆ ไม่ได้มา อยากให้มาอบรม และสาธิตให้ดูเลย
- เคยไปพูด เขาว่ามึงไม่ใช่หมอ มึงไปตรวจเลือดมันมาหรือที่ว่าไม่ติด
- ผมพูดอธิบาย พบปะ แล้วหลายคน เขาจะฟังหรือเปล่า ก็แล้วแต่เขา
- ผมความรู้ก็ไม่มาก ทำให้กลัว จะติดต่อ รังเกียจไม่เท่าไรร์ กลัวติดมากกว่า



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

ผู้ให้สัมภาษณ์ A6 อายุ 63 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 27 มิถุนายน 2549 เวลา (10.00น.)

โรคเอดส์คืออะไร

- โรคเอดส์ ก็คือ โรคมดตะขี้ด โรคเกี่ยวกับผู้หญิง เกี่ยวกับการร่วมเพศ เป็นตุ่มเป็นฝีที่คันขา เป็นเฉพาะผู้ชาย..เอ .หรือเป็น โรคใหม่มันก็เหมือนกันนั่นแหละ

โรคเอดส์ติดต่ออย่างไร

- ติดต่อทางร่วมเพศ ป้องกันโดยไม่เที่ยวสูงลิงกับใคร

กินข้าว กินน้ำด้วยกันติดมัย

- ไม่ติด ใส่ปากใครปากมัน

อาการของโรคเอดส์เป็นอย่างไร

- ผอม ไม่มีแรง ดำ ปวดหัว ท้องเสียเป็นเดือน

รักษาได้อย่างไร

- รักษาไม่ได้ แต่ มันก็ต้องคืนรนนะ มีหลายคน ที่โดนหลอก หลายอย่าง ไอ้....บ้านหลาย มันโดนหมอยาต้ม หลอกเอาเงินไปเยอะ ยาหม้อละ 700 บาท ถึง 800 บาท หมกไปหลายตั้งค์แต่ไม่เห็นว่าจะหายเลย

ลักษณะผู้ป่วยเอดส์ที่เคยเห็นเป็นอย่างไร

- ผมเคยเห็นไอ้...บ้านหมู่10 มันเป็นตึงฟัวตึงเมีย นอนแบบทั้งคู่ ผอมดำเหลือแต่กระดูก ไม่มีแรง มีตุ่ม มีหนอง ปวดคอกปวดข้อ มันทำงานไม่ได้เลยนะ น่าสังเวชมาก...
- นาย...อยู่หมู่ 10 เป็นเอดส์แห่ง ไม่มีหนอง จะป่วยอยู่นานเลย ถ้าเอดส์เป็ยกไม่เกิน 3 เดือน

ภรรยาผู้ป่วยเอดส์จะติดเอดส์จากสามีหรือไม่

- โดยมากจะติด ผู้ชายเที่ยวช่อง ไม่ดีจะไม่บอก แต่ถ้าใช้ถุงยางอนามัยคงไม่ติด

ถ้าป่วยเป็นเอดส์จะเสียชีวิตภายในกี่ปี

- ผู้หญิงจะนานกว่าผู้ชาย เป็น 10 ปี ผู้ชาย ประมาณ 2 ปี

- เป็นลูกเป็นญาติ เป็นเอดส์ก็เสียใจเหมือนกัน ไม่รังเกียจลูกตัวเอง ร้ายก็ลูก ดีก็ลูก แต่ถ้าเป็นคนอื่นไม่ก้าวท้าวเขาหรอก ถ้าเป็นญาติ ทำได้ สัมผัสได้
- เป็นคนอื่นก็ได้แต่แนะนำ เขาจะไม่ฟังก็แล้วแต่เขาช่วยไม่ได้
- ที่เป็นอยู่เขาว่าเคยว่าผิวหนัง แต่มันไม่ฟัง ก็เอ็นดู ไม่รู้ทำงานมันเป็นไปแล้ว

ถ้าข้างบ้านเป็นเอดส์ จะรู้สึกอย่างไร

- ก็สงสาร ไม่กลัว เขาก็อยู่ของเขา ช่วยได้ก็ช่วย

ถ้าต้องกินข้าวกับผู้ป่วยเอดส์รู้สึกอย่างไร

- ก็เคยกิน เคยประชุมร่วมกัน ชื่อ.....บ้านโน้น แต่คนละงานนะ ไม่นีกรังเกียจ มันไม่ได้มากอดมาหวันเรา ถึงจะอยู่ข้างบ้าน ก็ตัวใครตัวมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเขาเรื่องของเขา
- ลูกแก่ไม่ได้กินนมแก่ไม่ติดหรอก แต่เมียไม่แน่ ผิวมันเป็น

ชาวบ้านมีใครรังเกียจ ครอบครัวผู้ป่วยเอดส์หรือไม่ อย่างไร

- กลัวติดเอดส์ กลัวว่า จะกอดจะหยิก
- เขาว่าจะเลี้ยงลูก.....คนเดียว หรือจะเลี้ยงทั้งบ้าน
- เขากลับไป ขบ ไปหยิกกัน กินน้ำชี้ซากกัน
- เสือจะเป็นพระเจ้าได้จะใด
- บ้านนี้ก็เข้าใจ มันผีบ้า เขาก็สอน ว่า “มึงต้องรู้ตัวเอง มึงเป็นอย่างนี้ มึงไม่ต้องไปชุ่มซำม ไม่ต้องไปใกล้อาหาร ให้ไปล้างถ้วย ล้างช้อนเอา ไม่ต้องไปใกล้เขา”
- ลูกมันอยู่บ้าน ไปเอาที่ศูนย์มากิน
- เห็นแล้วลำบาก แบ่งใจหายาก ไม่คิดว่าถ้าเป็นตนเอง ละจะทำอย่างไร
- เวมันไม่ไกลกัน ชาวบ้านเอากลัวเป็นใหญ่

ผู้ให้สัมภาษณ์ A7 อายุ 32 ปี อาชีพ เกษตรกรรม วันที่ 22 มิถุนายน 2549 เวลา (14.00น.)

โรคเอดส์คืออะไร

- โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ไม่มียารักษา ป้องกันได้ ไม่ทำตัวเอง ไม่สำส่อนก็ไม่ติด แต่ตอนนี้เขามีวัคซีนแล้ว ถ้ารักษาตัวดี ๆ ก็เหมือนคนทั่วไป

อาการของโรคเอดส์เป็นอย่างไร

- น้ำหนักลดมากเลย ท้องเสีย ออกตุ่ม ปวดเมื่อยตามลำตัว

ลักษณะผู้ป่วยเอดส์ที่เคยเห็นเป็นอย่างไร

- หนูเห็นไอ...ผอมลงเหลือแต่กระดูก ออกตุ่ม ผมร่วง ท้องร่วง เวียนหัว ปวดแสบปวดตา ไม่มีแรง ปวดหัวรุนแรง

ภรรยาตั้งติดเอดส์จากสามีมีัย ทำไมคิดอย่างนั้น

- ไม่ติดทุกคน บางครั้งอาจจะป้องกัน เขาไปติดตอนลูกอายุ 3-4 เดือนนี้แหละ หนูน่าน้อง....ไม่ติดหรอก เกิดก่อน

ถ้าป่วยเป็นเอดส์จะตายภายในกี่ปี ทำไม

- ผู้หญิงที่เห็นมานาน ผู้ชายไม่นาน ประมาณ 5 ปี ทำไมหนูไม่รู้

รู้สึกอย่างไรกับผู้ป่วยเอดส์ ทำไมคิดเช่นนั้น

- หนูสงสารมากกว่ารังเกียจนะ ไม่ว่าจะป็นญาติหรือใคร บางคนไม่รู้อะไรเลย ผัวเอามาติด เราจะรังเกียจเค้าได้ยังไง ทุกวันนี้หนูคอยช่วยเหลือเขาตลอด ไม่ใช่ว่าหนูเป็นอสม. นะ หนูสงสารเค้า เค้าไม่มีใครคบเลย จะทำอะไร ถ้าสักวันเพื่อเราเป็นแบบนี้บ้าง

ถ้าเป็นญาติจะรู้สึกอย่างไร ทำไมคิดเช่นนั้น

- เป็นญาติหรือคนอื่นหนูก็รู้สึกเหมือนกัน

ถ้าต้องกินอาหารร่วมกับผู้ป่วยเอดส์ รู้สึกอย่างไร

- ไม่รู้สึกอย่างไร กินแกงถ้วยเดียวกันมานานแล้วที่บ้านใกล้กัน ทำงานด้วยกันมาตลอด

- ช่วยเหลือเขามาตลอด ไม่ข้าวแช่ ก็มาเอาบ้านหนู แล้วเขาก็เอาข้าวมาคืนบางทีก็ไม่ ไม่มีเงินก็มาเอา ไม่มีมาคืนก็ทำงาน ใช้ หนูซื้อขนมมาให้ลูกหนู แกไม่กิน หนูก็เอาไปให้น้อง... กิน หนูบอกว่า ถ้าไม่มีใครคบ ก็มากับนี้ เราไปทำงานด้วยกันตลอด ไปลงแขก เกี่ยวข้าว เขาไม่เรียกแกกิน หนูก็กินกับแกสองคน
- ตอนงานศพแม่ของ.... หนูจัดการเรื่องงานศพให้ทั้งหมดอาหารการกิน สงสารเขากลับจะไม่มีใครกินอะไร แต่ก็มีคนมาถามหนูว่าเอาถ้วยเอาช้อนมาจากไหน ใครจัดการหนูบอกว่าหนูเองจัดการทั้งหมด บางคนก็กิน บางคนก็ไปขอกินน้ำที่บ้านหนู หนูไม่เข้าใจเลย คนที่ตายเป็นแม่ยายคนที่ เป็นเอดส์ไม่ได้เป็นเอดส์เองซักหน่อย แต่เขาก็กลัวกัน ตอนที่แม่ยายเขาป่วยน่าสงสารมากไม่มีใครมาเยี่ยมเลย แม้แต่น้องແທ້ๆ ของเขาก็ไม่มา...ตอนนั้นแฟนหนู กลับจากนอก มาพักพอดี ก็ต้องช่วยกัน ทุกวันนี้หนูก็เห็นมีหนูกับพี่สาวเท่านั้นที่คบเขาอยู่ คนอื่นเขาก็ไม่สนใจ เขากลับ หรืออะไร หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

ภาคผนวก ก

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลหลักด้านผู้ป่วยเอดส์และภรรยา

ผู้ให้สัมภาษณ์ A8 อายุ 33 ปี อาชีพ รับจ้าง วันที่ 23 พฤษภาคม 2549 (10.00 น.)

หมายเหตุ ชื่อ ชัย จิต และคม เป็นนามสมมุติ

ชัยอายุ 33 ปี มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่จะรับจ้างเลื่อยไม้ มาขาย ซึ่งรายได้ดี เข้าป่าประมาณ 2-3 วัน กลับมาเอาไม้มาขาย ได้ประมาณ 2,000-3,000 บาท บางทีก็รับจ้างแปรรูปไม้สำหรับสร้างบ้านซึ่งเจ้าของบ้านจะให้ ราคาตามขนาดของท่อนไม้ ว่าต้นใหญ่ขนาดไหน ลงคอยมายังไม่ถึงบ้าน ชัยก็แวะร้านเหล้าตอง ร่วมดื่มกับเพื่อนฝูง ส่วนใหญ่ชัยจะเป็นเจ้ามือ ดื่มจนเมา ก็ซื้อของกลับบ้าน มีกับข้าว ขนฝักลูก จากเงินที่เหลือไม่ทำอะไร ชัยกลับมาพักประมาณ 2-3 วันพอเงินหมดก็ต้องเข้าป่าอีก เดียวนี้รายได้ไม่ค่อยดีเพราะไม้ เริ่มจะหมดป่า หายาก ต้องเข้าป่าไปไกลกว่าเดิมหลายเท่า

ชัยแต่งงานมาได้ ประมาณ 10 ปี กับจิตซึ่งเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว จิต เรียนไม่จบ ประถม 6 เพราะเรียนไม่ไหว ชาวบ้านว่าจิตเป็นคนไม่เต็มบาทเท่าไร พ่อจิตเป็นกระเหรี่ยง มีอาชีพรับจ้าง พ่อของจิต ต้องดื่มเหล้าเป็นประจำ ทุกวันวันละ 1-2 ตอง แม่ของจิต ชาวบ้านบอกว่าเป็น “ผีป่าลมผิดเดือน” ทำงานหนักไม่ได้ นอกจากงานบ้านเล็กน้อยๆ ทุกวันนี้ผู้ที่เป็นแรงงานหลักคือ ชัย กับจิต ปี 2546 จิตตั้งครรภ์ และคลอดลูก ได้ 2 เดือน ช่วงที่จิตท้องแก่ ชัยก็เริ่มเที่ยวตามร้านอาหาร ในตัวอำเภอ เกือบทุกวัน นอกจากวันไหน ที่ไม่มีเงิน แต่บางครั้งก็ ขอเบิกเงินจากนายจ้างมาใช้ก่อน ช่วงนั้นข้าง เขาปลูกบ้านใหม่ ชัยรับจ้าง เลื่อยไม้ ให้เขา ชัยไม่ได้สนใจว่า จิตจะป่วยหรือลำบากในการเลี้ยงลูกอ่อนหรือไม่ เพราะชัยถือว่าเมื่อทำงานหนักก็ต้องมีการผ่อนคลายบ้าง จากพฤติกรรมดังกล่าวไม่มีใครกล้าคัดเตือนเพราะชัยถือว่าตนเองเป็นหัวหน้าครอบครัว บางครั้งมีข้างบ้านเดือนชัยเหมือนกัน แต่ชัยก็ไม่เชื่อฟัง

ปลายปี 2547 ชัยมีอาการ อ่อนเพลีย ปวดตามร่างกาย และมีอาการท้องเสีย นานเป็นเดือนๆ แต่ชัยไม่กล้าที่ไปหาหมอ นอกจากซื้อยากิน บางครั้ง ก็หยุดถ่ายแต่บางครั้งก็ไม่ดีขึ้น ร่างกายเริ่มผอมไม่มีแรงที่จะทำงาน วันๆ ได้แต่นอน ภาระค่าใช้จ่ายตกเป็นของจิตต้องไปรับจ้าง ตอนนั้นลูกอายุประมาณ 1 ปี กว่า จิตต้องเอาไปฝากศูนย์เด็กเล็กเลี้ยง เพราะไม่มีใครดูแล ถ้าวันไหนชัยมีอาการอ่อนเพลียมากชัยจะไปรักษาที่คลินิก ต่างจังหวัด ชัยรักษา ที่ต่างจังหวัด นาน เกือบปี ช่วงนั้นชาวบ้าน เริ่มที่จะจับกลุ่มพูดคุยเกี่ยวกับอาการของชัยกันมากขึ้น และมีปฏิกิริยาทำท่ารังเกียจที่

พบปะ ติดต่อกับครอบครัวของชัยและจิต วันหนึ่งชัยมีอาการเพลียมากเนื่องจาก ท้องเสียมาก แขนขาไม่มีแรง และมีอาการปวดตามร่างกาย จิต และเพื่อนบ้านจึงพาไปโรงพยาบาลประจำอำเภอ และถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด พยาบาลแจ้งให้จิตและชัยก็รู้ว่าสาเหตุที่ชัยไม่สบาย เพราะชัยติดเชื้อ เอชไอวี ซึ่งตอนนี้ เป็นระยะที่ปรากฏอาการแล้ว และ ลูกของชัย ต้องออกจากศูนย์เด็ก มาให้พ่อของจิตดูแล เพราะพี่เลี้ยงให้เหตุผลว่า ถ้าหากลูกของชัยยังเรียนที่ศูนย์เด็ก พ่อแม่เด็ก ๆ จะเอาเด็กคนอื่น ๆ ไปเรียนที่อื่นหมด

ปี 2548 แม่ของจิตล้มป่วยด้วยโรคเบาหวาน นอนซมลุกไม่ได้ ทำให้ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ผู้ที่ต้องรับจ้างมาเลี้ยงครอบครัวคือจิต แต่ช่วงนี้ก็ไม่มีใครที่จะจ้างจิตไปทำงาน เพราะทุกคนกลัวว่าจะติดเชื้อจากจิต บ้านของชัยเป็นกระท่อม มีห้องเดียวมีที่โล่งใช้สำหรับ ปรุงอาหาร และแบ่งใช้เป็นที่นอนของ ชัยจิตและลูก หลังคามุงด้วยใบหญ้าคาที่แต่ละปีชัยและพ่อของจิตจะช่วยกันมุงหลังคา เมื่อทั้งชัยและแม่ของจิตป่วย ก็ ไม่มีใครที่จะมาเยี่ยมเยียนเลย แม้แต่ พี่น้องของแม่จิต เพราะบ้านคับแคบ อุดอู๋ เพราะทั้งบ้าน ไม่มีหน้าต่าง พอตรวจสอบผลเลือดว่าเป็นผลบวก ก็มีอาสาสมัครสาธารณสุขคนหนึ่งให้การช่วยเหลือได้ นำเรื่องไปขอของรับเงินช่วยเหลือจากองค์การบริหารส่วนตำบล เดือนละ 500 บาท ชัยได้เงิน 3 เดือน ก็ต้องย้ายออกจากหมู่บ้าน ด้วยเหตุผลที่ว่า ตอนนี้ชัยมีอาการของโรคเอดส์ที่น่ารังเกียจ และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไม่มีคนดูแล ทำให้เป็นภาระของครอบครัว โดยเฉพาะจิตต้องรับจ้างคนเดียวเพื่อนำเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายทั้งบ้าน ไม่ไหวและไม่เพียงพอ และถ้าหากชัยยังอยู่ที่บ้านนี้ แม่ของจิตก็จะไม่มีใครมาดูแล เพราะรังเกียจ อาการของชัย ชัยจึงต้องย้ายตัวเองไปอยู่กับพ่อแม่อีกหมู่บ้านหนึ่งคนละตำบลอยู่ห่างไปอีกประมาณ 7 กิโลเมตร และตอนนี้ชัยได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลชุมชน และเป็นสมาชิกของกลุ่มเครือข่ายเอดส์ของโรงพยาบาล ตอนนี้ชัยมีน้ำหนักขึ้น ช่วยเหลือตัวเองได้ ในการทำกิจวัตรประจำวัน ตอนนี้ ชัยไปขอรับเงินช่วยเหลือกับจากองค์การบริหารส่วนตำบล เดือนละ 500 บาท อีกตำบลหนึ่ง ถ้าวันไหน ชัยได้รับเงินชัยจะเอามาฝากไว้กับอสม.คนหนึ่ง ซึ่ง อสม.คนนี้เป็นญาติห่างๆที่คอยช่วยเหลือชัยและครอบครัวเสมอ จะเป็นคนที่จะนำเงินนั้นไปซื้อข้าวหรือของที่จำเป็น ให้กับลูกของจิตเอง เพราะถ้าเอามาฝากไว้กับพ่อของจิต แกจะเอาเงินของหลานไปซื้อกินเหล้าหมด เงินไม่ถึงมือหลาน ตอนนี้ ชัยไม่ได้มาบ่อยเหมือนเมื่อก่อน เพราะจิตแต่งงานใหม่กับคนข้างบ้านไปแล้ว ถ้ามาชัยก็จะมาอยู่ที่บ้านของอสม. ไม่ได้ไปบ้านของจิต เพราะเกรงใจสามีใหม่ของจิต จะคิดมาก

ตอนนี้ ชัย มีอาการทางสมอง หมอบอกว่า ชัยมีอาการสมองเสื่อม บางครั้งพูดจาไม่รู้เรื่อง ถ้าชัยอยากพูดก็จะตอบถ้ามีใครถาม แต่ ชัยยังจำ ทุกคนที่รู้จักได้ ตอนที่ที่บ้านพ่อของชัย มีพี่ชายและพี่สะใภ้ป่วยเป็นโรคเอดส์เหมือนกันแต่ สองคนยังช่วยเหลือตนเองได้มากกว่าชัย พ่อกับแม่ชัยต้องรับภาระในการดูแลลูกและลูกสะใภ้ ซึ่งเป็นภาระที่หนักมาก เพราะพ่อกับแม่แก่มาอยู่แล้ว

ที่หมู่บ้านของชัยไม่ค่อยมีใครสนใจ ชัยทำอะไร และไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจชัยและครอบครัว ซึ่งชัยก็ไม่ได้รับรู้ หรือเดือดร้อนในเรื่องดังกล่าวเท่าไรนัก

เมื่อถามว่า ทุกวันนี้มีหน่วยงานที่มาให้การช่วยเหลือบ้าง ชัยบอกว่ามีเพื่อนๆ ที่ประชุมด้วยกันที่โรงพยาบาลมาเยี่ยมกันบ้าง ครั้ง แต่ไม่ได้ทำอะไรเลย มาพูดคุยเฉย บางครั้งก็อยากให้มา บางครั้งก็ ไม่อยากให้มาเพราะจี้เกียจคุยด้วย ส่วนอบต. ให้เงิน เดือนละ 500 บาท ชัยบอกว่า ให้พ่อ กับแม่ไว้ ที่เหลือเอามาฝากให้ลูกไว้ซื้อขนมกิน



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ผู้ให้สัมภาษณ์ A9 อายุ 26 ปี อาชีพ รับจ้าง วันที่ 23 พฤษภาคม 2549 (11.00 น.)

หมายเหตุ ชื่อ ชัย จิต และคม เป็นนามสมมุติ

จิต อายุ 26 ปี จิต เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ จิต ออกจากโรงเรียนเพราะว่าไม่อยากเรียน เพราะเรียนซ้ำชั้นหลายครั้ง ออกจากโรงเรียน ได้ 2 ปี ก็แต่งงานกับชัยเป็นหนุ่ม ต่างหมู่บ้าน หลังแต่งงาน ครอบครัวจิตมีพ่อ และแม่ ย้ายบ้านจากหมู่ที่ 4 ตำบลนาทราย ไปจับจองที่ว่างซึ่งตอนนั้นเป็นป่าละเมาะ เพราะบ้านหลังเดิม เป็นกระท่อม ขอบลูกสร้างในบริเวณของสถานีตำรวจประจำตำบล พ่อของจิตก็ช่วยดูแลหมู่บ้านบริเวณสถานีตำรวจให้บางครั้ง ส่วนแม่ของจิตรับจ้างหาบน้ำ ค่าตอบแทน แล้วแต่ชาวบ้านจะให้ ประมาณ 5-10 บาท จิตบอกว่าแม่เป็นคนใจดีไม่เคย จะทำให้ใครเดือดร้อนหรือทำให้ใครเจ็บใจ จิตรับจ้างทุกอย่างที่มีคนจ้าง เช่นถางหญ้า ปลูกข้าว ปลูกถั่ว ทำไร่นา ครอบครัวยังอยู่กันลุ่มๆ ดอนๆ เวลาไม่มีเงินก็หา ผักป่า มากิน ถ้าข้าวไม่มีก็รับจ้าง แล้วนำเงินมาซื้อข้าว ก็มีความสุขตามประสา ทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่รุนแรง จิตถือว่าเป็นปกติ เพราะชัยจะมีนิสัยใจร้อนอยู่แล้ว จนเมื่อจิตตั้งครุฑแก้ว และคลอดลูก สามีของจิตเริ่มเปลี่ยนไป เทียวเตรเวลตาม กี่โกหกไม่ยอมรับ ถามมาก ๆ ก็ทะเลาะกัน จิตบอกว่าทุกข์ใจมาก ชีวิตของจิตเริ่มเลวร้ายเมื่อสามีเกิด ไม่สบายล้มป่วยและหมอบอกว่า คิดเชื้อเอชไอวี ทำให้ชีวิตของจิตเริ่มเปลี่ยนไป และยิ่งเลวร้ายมากขึ้น เมื่อแม่ของจิตล้มป่วยด้วยเบาหวาน จิตไม่มีเงินรักษาแม่ ดูแลกันไปตามมีตามเกิดจนแม่ป่วยหนัก ลูกเมื่อก่อนนำไปฝากเลี้ยงที่ศูนย์เด็กเล็กประจำหมู่บ้าน เขาก็ไม่ให้ไปแล้ว เพราะพ่อแม่เด็กคนอื่นไม่ยอมให้ไป กลัวว่าจะคิดเอคส์จากลูกของจิต ไม่มีใครมาถามจ้างจิตไปทำงานเหมือนเมื่อก่อน ไม่มีใครมาดูแล เยี่ยมเยียนแม่ของจิตเลย จิตคิดว่าเพราะชาวบ้านรังเกียจเพราะกลัวติดเอคส์ จิตเลยบอกให้สามีกลับไปอยู่กับพ่อแม่ เพราะทนรับภาระต่างๆ ไม่ไหว ถ้าหากชัยยังอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้ ทุกคนต้องอดตายแน่ จิตจึงให้ชัยกับไปบ้าน ตอนนั้นแม่ของจิตป่วยหนักและเสียชีวิตในเวลาต่อมา จิตได้ทิพย์ได้ช่วยจัดการเรื่องงานศพของแม่จนเรียบร้อย ทิพย์ซึ่งเป็นอสม. และพี่สาวของทิพย์ ช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดมา บางครั้งข้าวที่บ้านหมดจิตก็มาขอยืมที่บ้านทิพย์ แล้วจิตก็ไปทำงานให้ที่หลัง บ้านของทิพย์และจิตอยู่ใกล้กัน ทุกวันนี้จิตมีเพียง 2 ครอบครัวนี้คือครอบครัวของทิพย์ และครอบครัวของพี่สาวทิพย์ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ ต่อมาเมื่อมีคมซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้กันมาสนใจจิต คมมีอายุน้อยกว่าจิต 4 ปี ฐานะทางบ้านก็คล้ายกันจิตคิดว่า ตอนนี้จิตไม่มีใครเลย จิตต้องการคนที่จะมาช่วยแบ่งเบาภาระในบ้านจะได้ช่วยกันรับจ้าง และดูแลลูก ซึ่งคมก็ไม่ได้รังเกียจ จิตและครอบครัว มีคนถามคมว่าไม่กลัวเป็นเอคส์หรือ คมบอกว่า เอคส์ไม่กลัว กลัวอด ครอบครัว คมไม่ยอมรับจิต ห้ามไม่ให้จิตเข้าบ้านโดยเด็ดขาด มีชาวบ้านเตือนจิตเรื่องที่จะแต่งงานใหม่ เพราะคมเคยติดยาบ้ามาก่อน และเป็นคนที่นิสัยมั่วๆ ลุดดัน ก้าวร้าว ไม่ค่อยมีใครคบหาสมาคมด้วย แต่ จิต

ก็ไม่ได้สนใจกับคำเตือนนั้น แล้วคมก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านของจิต ซึ่งพ่อของจิตก็ไม่ได้ทำอะไร บางครั้งพ่อของจิตกับคมก็ทะเลาะกันจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน ชาวบ้านบอกว่า คมเตะลูกของจิต ซึ่งจิตก็ออกมาปฏิเสธว่าไม่เป็นเรื่องจริง เพราะคมรักลูกของเธอเหมือนลูกของเขาเหมือนกัน ตอนนี่จิตบอกว่าจิตและลูกสบายดีกินข้าวได้ และไม่ได้เจ็บป่วยเหมือนที่ชาวบ้านคอยถามและบอกเวลาเจอหน้าจิต แต่ จิตก็กังวลใจเหมือนกันว่าจะติดเอดส์จากสามีคนเก่า แต่จิตได้ไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาลชุมชน 2 ครั้งแล้ว ซึ่งทุกครั้ง อสม. เป็นคนพาไป และได้นำผลเลือดมายืนยันให้พี่เลี้ยงศูนย์เด็ก และผู้ปกครองได้บางคนดูแล้วแต่ไม่มีใครเชื่อพวกเขาคิดว่าจิต ทำเอกสารปลอมมาหลอกเพื่ออยากให้ลูกของจิตได้เข้าเรียน จิตก็กลัวใจจนคิดจะมาตัดตาย แต่ได้แม่เตือนสติ ว่าตายไปแล้วใครจะเลี้ยงลูก ทำให้คิดคิดได้และสู้ต่อไป เพื่อลูก

จิตเล่าว่า

“แต่งงานมา 10 กว่าปี”

“เขาไปรับจ้างแทงไม้ให้ทิพย์ เบิกเงินมาหมื่นกว่าเอามาให้หนู ห้าร้อย หนูมารู้ทีหลัง เขาไปเที่ยวติดสาวร้านอาหาร”

“หนูคลอดลูกได้ 2 เดือน เขาก็เที่ยวผู้หญิง เขา บอกว่าไปล่าเลน (ตะกวด) เขาไปเที่ยวร้านอาหารทั้งวัน เย็นกลับมาเขาก็ซื้อเลนมาให้หนูทำอาหารเขาหลอกหนู”

“มีปัญหา กับแฟน มันไปแอ้ว กลับมาตี 3 หนูร้องไห้ เพราะไม่มีใครช่วยดูลูก”

“หนูเห็นกับตาเลยเขาพาสาวมางานขึ้นบ้านใหม่บ้านได้ ไม่สวยหรอก”

“2 ปีกว่าที่อยู่ด้วยกันหลังจากที่รู้ว่าเขาเป็นเอดส์”

“ตอนป่วยเขาก็มาแอ้วหา ให้เขาย้ายไป เพราะรับภาระไม่ไหว ลูกก็เลี้ยง พ่อก็เลี้ยงตัวเองอีก พ่อก็ต้องเลี้ยง รับจ้างคนเดียวได้ 100 บาทไม่พอกิน”

“คิดว่าเค้าจะไม่มาดูแล ... รังเกียจ ไปรับจ้างเขาจะไม่จ้าง จะไปมองหน้าใครเขาได้”

“บางคน คือเขาพูดไม่เหมือนกัน เขาว่า ผัวเป็น ลูกเมียมันต้องเป็น ไม่เป็นเป็นไปไม่ได้”

“หนูไปถามจะเอาลูกไปโรงเรียน ครูว่าพ่อแม่เด็กๆ กลัวจะตาย แก้วก็อก เสื้อ ผ้า ใสน้อย เขากลับจะตาย กลัวเวลากินข้าวกินน้ำ ...”

“เวลาเล่นด้วยกันกลัวลูกหนูไปขบกลัวหยิก”

“ไปทำงานเขาแสดงออกเลย ไปรับจ้างหักข้าวโพดวันนั้นหนู...” (จิตร้องให้)

“คิดมาก ยิ่งพ่อหนูไม่รู้อะไร กลัว เหมือนมันจะเดินใส่ เหมือนหมัด”

“ไปรับจ้าง จะไปตามเขาก็ไม่กล้า ต้องรอให้คนมาถาม กลัวเขาจะไม่จ้าง”

“หนูคิดว่าจะได้เขาช่วยเอาซ้อนไปเองละมัง”

“ขนาดไปรับรองตรวจ 2-3 ครั้งเขาก็ไม่เชื่อ ทั้งของแม่ของลูกเอามาให้ดูที่ศูนย์เด็ก เขาก็ไม่เชื่อ เขาหาว่าหนูถ่ายเอกสารปลอมมาให้ดู ให้ อสม. ยืนยันเขาก็ไม่เชื่อ... ตอนนั้นหนูทำไปรับรองหายพาลูกไปเจาะใหม่แถมเครื่องกลัว หนูสงสัยสารลูกหนู...”

“หนูคิดถึงเรื่องฆ่าตัวตาย หนูบ่นกับแม่ แม่ตำหนุ คิดโง่ๆ ถ้ามีตายใครจะเลี้ยงลูกให้มัง”

“หนูบ่นกับแม่ว่า... ไผ่ตงบ่เจื้อซักคน ติงว่าบ่เป็นบ่เป็น เขาติงบ่เจื้อ ตี้กัไปรับรองเขาก่อบ่เจื้อ จะแขวนคอตายดีก้า”

“แม่หนูว่า ... ไผ่จะเลี้ยงลูกมีงถ้ามีงตายไป มันก่อเหี้ยเหมือนหมูเหมือนหมา”

“คิดจริงๆ คิดจริงๆ นะ หนูไม่รู้จะทำยังไง”

“คิดก็ร้อง คิดก็ร้อง หนูไม่มีใครเลย แฟนหนูก็ย้ายไปอยู่บ้านเขา”

“พอแม่เตือนหนูก็คิดได้ คิดถึงลูกว่าใครจะเลี้ยงลูก”

“มีกำลังใจจากพี่แก้ว (พี่ของอสม.) ทิพย์ (อสม.) ให้กำลังใจ หนูอยู่มาได้”

“พี่แก้ว บอกว่าสู้... สู้...”

“คนอื่นเขาคิดยังไงหนูไม่รู้”

“หนูยังคิดมากไม่รู้คนอื่นจะมองหนูยังไง หนูอยากเป็นที่ยอมรับ เผื่อจะได้เป็นกำลังใจ สู้ต่อไป ซึ่งตอนนี้หนูไม่มี”

“คิดมาก ไม่อยากกินข้าวกินน้ำ คิดก็ร้องคิดก็ร้อง”

“แม่หนูว่าคิดอะหยังไม่ต้องคิดแล้ว”

“คิดถึงเรื่องที่เขารังเกียจหนู”

“แม่หนูป่วยไม่มีใครดูแล”

“ไม่คิดอะหยังนั้ก อยู่ไปวันๆ”

“กลัวคิดเหมือนกันคิดว่า “ติดกึ่งบ่ติดกึ่ง”

“เขาตัวมันเป็นมันก็ต้องเป็น หนูก็อกลัวเหมือนกัน”

อบต. มาต่อไฟเข้าบ้านติดไฟ 1 หลอด นอกนั้นไม่มี

“มีเครื่องขายเอคส์มาเยี่ยม มาถามเรื่องตัวหนู เรื่องลูกว่าไปโรงเรียนหรือยัง”

วางแผนอะไรไว้บ้าง “ถ้าลูกได้ไปโรงเรียนก็อดี แต่ถ้าไม่ได้ไปก็รอไปโรงเรียนบ้านได้
(ประถม) เข้าอนุบาล1 เลย”

“ไม่ใช่แต่ลูกหนูที่เป็นขี้มูกน้ำลาย ลูกเขาก็มีเหมือนกัน มีมากกว่าลูกหนูอีก หนูไปแอบ
ดูมาแล้ว”

“เขาว่าทำไมลูกหนูผอมลงผอมลง หนูก็ว่าลูกหนูเหมือนเดิม”

“ถ้าลูกหนูได้ไปโรงเรียนก็ดีจะได้ไปรับจ้างช่วยกัน ข้างก็อได้ซื้อ”

“ที่หนูมีแฟนใหม่ไม่ใช่อะไร คิดถึงวันข้างหน้า ไม่มีใครรับจ้างช่วยเรา ถ้ามีใครช่วยเรา
ก็พออย่างชั่ว พ่อหนูก็อไม่ไหว”

อยากได้การช่วยเหลืออะไรบ้าง

“เรื่องการศึกษาของลูก”

ดูแลตนเองได้มั๊ย

“ก็กินไป น้ำพริกปลา...หัวเราะ หน่อไม้ กินแบบนี้ดำลึง ผักหละ ผักป่า หนูก็เก็บมา”

“หนูไม่เหนื่อย อะไร กินข้าวรำ”

“เขาว่าหนูผอมลง หมอว่าหนูผอมมั๊ย”

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางเปรมิตาร์ ทองสงไสม
วัน เดือน ปีเกิด	18 พฤษภาคม 2508
ประวัติการศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> - สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอถ้ำ จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา 2527 - สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรการสาธารณสุขชุมชน (ผดุงครรภ์ก่อนนัมัย) โรงเรียนผดุงครรภ์ก่อนนัมัยเชียงใหม่ การสาธารณสุขชุมชน (ผดุงครรภ์ก่อนนัมัย) ปีการศึกษา 2529 - สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรการพยาบาล สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรการสาธารณสุขชุมชน (ผดุงครรภ์ก่อนนัมัย) วิทยาลัยพยาบาลและผดุงครรภ์เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536 - สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ เทียบเท่าปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิทยาลัยพยาบาลเครือข่ายจังหวัดลำปาง จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2546
ตำแหน่ง	เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6
สถานที่ทำงาน	ศูนย์สุขภาพชุมชนนาทราย ตำบลนาทราย อำเภอถ้ำ จังหวัดลำพูน